

Sygn. akt IV P 210/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Beata Bury</i>
Protokolant:	<i>Magdalena Zając</i>

po rozpoznaniu w dniu **26 sierpnia 2015r. w Rzeszowie**

sprawy z powództwa **P. Z.**

przeciwko **M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. K. w D.**

o sprostowanie świadectwa pracy

I. nakazuje pozwanej M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. K. w D. sprostować świadectwo pracy powódki P. Z. z dnia 8 kwietnia 2015r. w ten sposób, że w części 1 tegoż świadectwa w miejsce słów: „była zatrudniona w okresie od 1 listopada 2013r. do 8 kwietnia 2015r.” nakazuje wpisać: „była zatrudniona w okresie od 6 grudnia 2008r. do 8 kwietnia 2015r.”,

II. umarza postępowanie w części dotyczącej sprostowania świadectwa pracy w zakresie dotyczącym wykorzystania urlopu wypoczynkowego,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

IV. nie obciąża powódki kosztami procesu pozwanego w zakresie dotyczącym umorzenia postępowania oraz w części oddalającej powództwo,

V. kosztami opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, obciąża pozwanego i z tego tytułu nakazuje ściągnąć od pozwanego M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. K. w D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 30 zł (trzydzieści złotych).

Sygn. akt IV P 210/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 sierpnia 2015 roku

Pozwem z dnia 11 maja 2015 r., skierowanym przeciwko pozwanej M. K. prowadzącej działalność gospodarczą jako (...) M. K. w D., ostatecznie doprecyzowanym na terminach rozprawy, powódka P. Z. domagała się sprostowania jej

świadczenia pracy z dnia 8 kwietnia 2015 r. poprzez umieszczenie w nim informacji, że była zatrudniona u pozwanej od dnia 6 grudnia 2008 r. do dnia 8 kwietnia 2015 r. oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, że od dnia 6 grudnia 2008 r. pozostawała w zatrudnieniu u pozwanej na podstawie umowy o pracę, na stanowisku sprzedawcy, w pełnym wymiarze czasu pracy; że pismem z dnia 27 października 2011 r. została poinformowana o przejściu z dniem 1 grudnia 2011 r. - w trybie art. 23⁽¹⁾ KP - zakładu pracy na nowego pracodawcę - (...) sp. z o. o. we W. bez zmiany dotychczasowych warunków pracy oraz następnie poinformowano ją o przejściu dotychczasowego zakładu pracy na nowego pracodawcę, tj.(...). (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O.. Dalej powódka wskazała, że pismem z dnia 31 października 2013 r. złożyła stronie pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron. Na powyższe pismo nie otrzymała odpowiedzi, co skutkowało złożeniem wypowiedzenia. Wskazała, że z dniem 1 listopada 2013 r. nawiązała stosunek pracy w firmie (...) z siedzibą w D.. Następnie powódka podała, że łączący strony stosunek pracy został obecnie rozwiązany, co skutkuje obowiązkiem wydania prawidłowego świadectwa pracy, który nie został zrealizowany przez pracodawcę.

W odpowiedzi na pozew pozwana M. K. prowadząca działalność gospodarczą jako (...) M. K. w D. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu zaprzeczyła, aby była rzeczywistym pracodawcą powódki w rozumieniu art. 23⁽¹⁾ KP. Podała, że pozwana korzystała z pracowników R. oraz (...) na podstawie umów o świadczenie usług. Przełożonymi P. Z. były pracownice tych spółek - (...) i B. P.. Także ubrania robocze były opłacane ze środków tych spółek. Pozwana dodała, że w spornej konfiguracji występowała jako pracodawca-użytkownik w rozumieniu przepisów o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka P. Z. została zatrudniona w Firmie Handlowej (...) J. K. sp. j. z siedzibą w D. (obecnie (...) M. K. w D.), na podstawie umowy na okres próbny od dnia 6 grudnia 2008 r. do dnia 5 marca 2009 r. na stanowisku sprzedawcy, w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie strony zawarły umowę o pracę na czas określony od 6 marca 2009 r. do 5 marca 2012 r.

Pismem z dnia 27 października 2011 r. powódka została poinformowana o przejściu, z dniem 1 grudnia 2011 r. w trybie art. 23⁽¹⁾ KP, pracowników Firmy Handlowej (...) J. K. sp. j. z siedzibą w D. na nowego pracodawcę, tj. (...) sp. z o. o. we W.. W wyniku tego ta ostatnia spółka miała wejść w prawa i obowiązki nowego pracodawcy wobec załogi F. H. (...) Sp. J., przy czym dotychczasowe warunki pracy i płacy pracowników pozostawały niezmienione. Przedmiotowe pismo zawierały ponadto informację, że przyczyną przejścia jest porozumienie zakładów pracy i wzmocnienie kapitału.

Następnie, znów w trybie art. 23¹ KP, (...) sp. z o. o. we W. poinformowała powódkę o przejściu pracowników na nowego pracodawcę, tj. stronę pozwaną (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O. Oddział we W.. Dotychczasowe warunki zatrudnienia nie uległy zmianie.

W dniu 1 sierpnia 2012 r. M. K. prowadząca działalność gospodarczą jako (...) M. K. w D. zawarła z (...) sp. z o.o. we W. umowę o świadczenie usług. Analogiczna umowa została zawarta z (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O. w dniu 1 listopada 2012 r.

Od początku zatrudnienia, jako miejsce świadczenia pracy powódki wskazywano F.H. (...) Sp. j. w D. - sklep przy ul. (...) w D.. Podmiot ten prowadził kilka sklepów obuwniczych, w których pracowały także inne osoby poza powódką. Sklep ten, jego wyposażenie oraz znajdujący się w nim towar, były własnością w/w spółki, a następnie M. K.. Powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanej, sprzedając znajdujący się w sklepie towar. Jej przełożonymi były: A. K. i B. P..

Zasady świadczenia pracy przez powódkę nie uległy żadnej zmianie po przejęciu jej przez (...) Sp. z o.o. we W., a później przez (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O.. Nie zmienił się właściciel sklepu, w którym powódka świadczyła pracę. Do tego podmiotu należało jego wyposażenie, jak również sprzedawany towar. Paragony za zakup tego towaru - tak jak dotychczas - wystawiane były na (...). Polecenia powódce wydawały te same kierowniczk

ze sklepu. Spółki: (...) i (...). nie wykonywały wobec powódki żadnych uprawnień przysługujących im z tytułu jej pracowniczego podporządkowania ich kierownictwu. Jedynie sprawami kadrowymi i płacowymi, a w szczególności wypłacaniem wynagrodzenia, zajmowała się A. K. – będąca przedstawicielką firmy (...)Sp. z o. o. we W., a później (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O., która miała swoje biuro w D..

W związku z kontynuacją zatrudnienia po 5 marca 2012 r., pismem z dnia 31 października 2013 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej z prośbą o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 31 października 2013 r. Pozwany nie odebrał tych przesyłek. W związku z tym, powódka złożyła wypowiedzenie. Umowa o pracę uległa rozwiązaniu w tym trybie po 1 listopada 2013 r.

W dniu 1 listopada 2013 r. powódka podpisała umowę o pracę z (...) M. K. z siedzibą w D., na czas określony do 2016 r. Po jej podpisaniu w dalszym ciągu pracowała w tym samym sklepie, co dotychczas, na stanowisku sprzedawcy i sprzedawała towar wyżej wymienionego podmiotu na analogicznych jak dotąd zasadach. Nic nie zmieniło się w jej sytuacji pracowniczej.

W dniu 20 marca 2015 r. powódka wystąpiła do pozwanej o rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron z dniem 8 kwietnia 2015 r., na co M. K. wyraziła zgodę.

W dniu 8 kwietnia 2015 r. pozwana wydała powódce świadectwo pracy obejmujące okres zatrudnienia od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 8 kwietnia 2015 r.

W dniu 8 kwietnia 2015 r. P. Z. wezwała pracodawcę do sprostowania świadectwa pracy m.in. w zakresie okres zatrudnienia, tj. wskazania, że trwał on od dnia 6 grudnia 2008 r.

Pozwana nie zareagowała na powyższe wezwanie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt IV P 27/14 tut. Sąd oddalił powództwo P. Z. skierowane przeciwko (...). (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O., przyjmując, iż spółka ta nie była rzeczywistym pracodawcą powódki,

(dowód: akta osobowe powódki, pismo z (...) k. 6, wyrok Sądu w sprawie IV P 27/14 wraz z uzasadnieniem – k. 9-16, pisma o przejściu – k. 20, umowy – k. 37-42, certyfikaty – k. 44-45, świadectwo pracy – k. 51, pismo – k. 60, zeznania powódki P. Z. – k. 66-67)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń powódki, przyjmując je za prawdziwe oraz przedstawionych w toku postępowania dokumentów. Ich treść i autentyczność nie budzi wątpliwości, stanowiąc odzwierciedlenie stanu rzeczywistego. Nie były one również kwestionowane przez strony postępowania.

Sądowi z urzędu jest wiadomo, że spółki: (...) i (...), na podobnych zasadach - jak z pozwaną - porozumiały się też z wieloma innymi podmiotami z terenu południowo – wschodniej i zachodniej Polski, przejmując ich pracowników oraz że podmioty te prowadziły działalność w różnych branżach. Wydaje się, że głównym przedmiotem działalności tych spółek miała być obsługa kadrowo-płacowa tych podmiotów, a nie przejęcie ich zakładów pracy lub ich części. Sądowi znany jest też fakt, że spółki te od dłuższego czasu nie odprowadzały składek na ubezpieczenie społeczne tych pracowników ani nie uiszczaly podatku dochodowego od ich wynagrodzeń. Dochodzenia w tej sprawie prowadzą: Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu oraz PIP (...) we W..

Sądowi wiadomo jest również z urzędu, że organy rentowe (Oddziały ZUS w różnych częściach kraju) wydają decyzje stwierdzające podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez pracowników u rzeczywistych pracodawców. Organy te uzasadniają w stosownych decyzjach, że nie dochodziło do skutecznego przejęcia pracowników ani na spółkę (...), ani (...)w trybie art. 23⁽¹⁾KP - w/w spółki były płatnikami składek na ubezpieczenie społeczne, jednakże składki te powinien regulować na bieżąco faktyczny pracodawca.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka P. Z. dochodziła ostatecznie sprostowania świadectwa pracy w zakresie czasokresu zatrudnienia.

Jak wynika z twierdzeń powódki jej dotychczasowy pracodawca, tj. pozwana, nie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, której przedmiotem była m.in. sprzedaż obuwia itp. po dniu 30 listopada 2011 r. Zaprzestał on jedynie wykonywania pewnych czynności, tj. czynności polegających na zatrudnianiu osób wykonujących pracę na jego rzecz oraz wypłaty wynagrodzenia, powierzając je innemu podmiotowi. W dalszym ciągu pozostał właścicielem mienia, na bazie którego była prowadzona dotychczas działalność gospodarczą, tj. sklepu, jego wyposażenia i sprzedawanego w nim towaru, czyli wszystkich składników majątkowych tworzących zakład pracy. On też zarządzała tym mieniem. Rozważenia wymagało więc czy w przypadku tzw. outsourcingu personalnego, z jakim ewentualnie mamy do czynienia w niniejszej sprawie, znajduje zastosowanie przepis art. 23¹ KP. Zgodnie z tym przepisem, w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. W wyroku z dnia 13 kwietnia 2009 r. (I PK 210/09) Sąd Najwyższy stwierdził, że powierzenie przez pracodawcę wykonywania zadań pomocniczych podmiotowi zewnętrznemu, świadczącemu usługi w tym zakresie (outsourcing) nie może oznaczać przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23¹ § 1 KP), jeżeli nie przemawia za tym kompleksowa ocena takich okoliczności, jak rodzaj zakładów, przejęcie składników majątkowych i niematerialnych, przejęcie większości pracowników, przejęcie klientów, a zwłaszcza stopień podobieństwa działalności prowadzonej przed przejęciem zadań i po ich przejęciu.

Z ustaleń Sądu wynika, że powódka nie została faktycznie przejęta przez (...) Sp. z o.o. we W., a następnie przez (...). (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O. w trybie art. 23⁽¹⁾ KP. Świadczy o tym chociażby fakt, że pozwana spółka ma inny przedmiot działalności niż (...). Ten ostatni podmiot zajmuje się bowiem handlem obuwiami itp. Tymczasem przedmiotem działalności w/w spółek nie jest sprzedaż takich artykułów w sieci sklepowej. Z pewnością spółki ten nie prowadziły takiej sprzedaży na bazie swojego lub zarządzanego przez siebie mienia, tj. sklepów, ich wyposażenia i swoich narzędzi. Z twierdzeń powódki i ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem, że R. i K. nie przejęły żadnego mienia pierwotnego pracodawcy, tj. ani mienia ruchomego ani budynku, w którym powódka świadczyła pracę. Przez cały czas sklep, jego wyposażenie i towar stanowiły własność pierwotnego pracodawcy powódki. Spółki te nie przejęły również żadnych składników niematerialnych pozwanego.

W ocenie Sądu przekazanie innemu podmiotowi przez M. K. zadań kadrowo – płacowych wraz z pracownikami, zajmującymi się tymi zadaniami, mogłoby być ewentualnie uznane za przejęcie w trybie 23¹ KP wyłącznie tych pracowników, a więc pracowników zajmujących się sprawami kadrowo-płacowymi.

Ponadto w sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie należy zauważyć, iż pomiędzy w/w spółkami a powódką nie może być mowy o istnieniu stosunku pracy, gdyż ten powinien się przejawiać faktycznym świadczeniem pracy przez pracownika na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym za wynagrodzeniem (art. 22 KP). Dlatego też, w ocenie Sądu, wbrew pismom informującym o dwukrotnym przejściu zakładu pracy na nowego pracodawcę, pracodawcą powódki przez cały czas pozostawała M. K..

Podkreślić trzeba, że dla przejścia pracowników do innego pracodawcy w trybie art. 23¹ KP nie wystarcza samo porozumienie się w tym względzie pomiędzy dotychczasowym i nowym pracodawcą. Konieczne jest bowiem przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę, tj. przejęcie mienia i prowadzenie na jego bazie działalności gospodarczej o podobnym profilu i na własny rachunek lub przejęcie zadań, w tym przypadku polegających na sprzedaży obuwia. W niniejszej sprawie te okoliczności nie miały miejsca.

Nawet jednak gdyby przyjąć, że faktycznie doszło do przejścia powódki przez spółkę (...), a następnie K., to nie ulega wątpliwości, że z dniem 1 listopada 2013 r., a więc przed rozwiązaniem stosunku pracy z tą ostatnią spółką, została ona z powrotem (z mocy prawa) - na podstawie art. 23⁽¹⁾ KP - przejęta przez (...) M. K. z siedzibą w D.. Podmiot ten od dnia 1 listopada 2013 r. wykonywał zadania polegające na sprzedaży na swój rachunek obuwia. Realizował to przy tym za pośrednictwem pracowników zatrudnionych w tym sklepie, a więc powódki. Zatrudnienie powódki było więc

kontynuowane w tym samym miejscu, zaś jej obowiązki pozostały bez zmian. Nie ma przy tym znaczenia, że powódka w dniu 1 listopada 2013 r. podpisała nową umowę o pracę. O przejściu zakładu pracy na nowego pracodawcę decydują bowiem okoliczności faktyczne, tj. przejęcie mienia lub zadań, a nie czynności formalnoprawne. Zresztą umowa, o której wyżej mowa, została zawarta w czasie, gdy powódka pozostawała jeszcze formalnie w zatrudnieniu w (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w O., albowiem jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron nie zostało odebrane przez tę spółkę. W przypadku zaś rozwiązywania umowy o pracę w tym trybie niezbędne jest, co oczywiste, dla skuteczności takiego oświadczenia, wyrażenie zgody przez drugą stronę stosunku pracy. Spółka K. takiej zgody nie wyraziła, a skoro tak, to powódka została przejęta przez (...) M. K. jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę z tą spółką i zbędne było zawieranie przez nią umowy o pracę w sytuacji, kiedy pozostawała ona w zatrudnieniu. Zatem do wydania świadectwa pracy o prawidłowej treści za sporny okres będzie zobowiązany jej aktualny pracodawca w związku z rozwiązaniem z dniem 8 kwietnia 2015 r. stosunku pracy.

Końcowo wskazać również należy, że powódka nie była również pracownikiem tymczasowym w rozumieniu ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, albowiem nie wykonywała pracy tymczasowej, świadczyła ją w sposób ciągły.

Zgodnie z art. 97 § 2 KP w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące m.in. okresu zatrudnienia. Informacja ta jest niezbędnym i bardzo istotnym elementem świadectwa pracy. W myśl zaś art. 97 § 2¹ KP pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Sąd, na podstawie art. 355 KPC, umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania sprostowania świadectwa pracy w zakresie urlopu wypoczynkowego powódki, albowiem P. Z. wycofała w tym zakresie swoje żądanie, w konsekwencji - wydanie orzeczenia stało się zbędne.

Oddalenie powództwa (pkt III wyroku) obejmuje żądanie sprostowania świadectwa pracy w części dotyczącej trybu/sposobu ustania stosunku pracy. Jak bowiem wynika z treści porozumienia z dnia 20 marca 2015 r., a co zostało przyznane przez powódkę, strony rozwiązały stosunek pracy na mocy porozumienia stron, a nie w drodze wypowiedzenia umowy o pracę dokonanego przez pracodawcę.

O kosztach zastępstwa procesowego (pkt IV wyroku) orzeczono na podstawie art. 102 KPC. Zgodnie z nim, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ustanawia zasadę słuszności, również będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73). Mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, Sąd uznał za zasadne nie obciążanie powódki - jako strony przegrywającej spór w zakresie wskazanym w pkt II i III wyroku - kosztami procesu, zgodnie z zasadą słuszności. Powódka jest osobą młodą, niedoświadczoną życiowo, co - w połączeniu z odczuciem pokrzywdzenia zaistniałą sytuacją - uzasadniało jego subiektywne przekonanie o zasadności żądania sprostowania świadectwa pracy także w nieuwzględnionym przez sąd zakresie. Zastosowanie zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 KPC) pozostawałoby w sprzeczności z ogólnie pojmowaną sprawiedliwością oraz zasadami współżycia społecznego (por. wyrok SN z dnia 1 października 1974 r., II PR 207/74, post. SN z dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 124/12, wyrok SA w Katowicach z dnia 18 lipca 2013 r., I ACa 447/13) - punkt IV wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594).

SSR Beata Bury

R., dnia 7 września 2015 roku